

Pohádka manželů Stehlíkových

Anička Kubcová, Přírodní škola – duben 2020

„Tak kde lítáš, už jsme tam měli být!?“

„Vždyť už jdu...“ řekl mrzutě pan Stehlík.

„Slepice skákává, jak to vypadáš!?“ zděsila se paní Stehlíková.

„Co vyvádíš, vždyť jdeme jen k Zelenému domu,“ odvětil pan Stehlík klidně.

„Ostudu mi dělat nebudeš, okamžitě se běž upravit!“ řekla naštvaně paní Stehlíková a rázovala si to k východu. Za chvíli už byli oba manželé na větvi a rozlétni se k Zelenému domu.

Zelený dům visel na krásné Jabloni. Tato Jabloň byla centrum veškerého dění. Ty největší drbny sedávaly dennodenně na jabloňových větvích a švitořily, co je nového. Jediné, co je donutilo odletět, byli manželé Hrdličkovi nebo starý pan Bažant. To se klidily, holky jedny ukecané. Zelený dům nebyl jediné krmítko na Jabloni, dohromady jich tam bylo pět. Zdaleka nebyly stejné. Každé krmítko vypadalo jinak, nabízelo něco jiného a scházela se u nich jiná společnost. Manželé Stehlíkovi si oblíbili Zelený dům, vždyť byl jeden z těch nejluxusnějších. Tedy, aby to bylo přesnější, oblíbila si ho paní Stehlíková, pan Stehlík neměl moc rád společnost a radši si našel něco sám, než aby to měl nachystané přímo před zobák. Ale jeho paní byla svérázná samička a trvala si na svém. Takže mu nic jiného nezbývalo než se tam vždycky vypravit.

Když manželé doletěli k Jabloni, byl tam velký povyk. Paní Červenková k nim okamžitě zamířila a svěřila se: „Představte si, paní Stehlíková, byl tu mladý Kos, ten sameček z vedlejšího stromu, co se moc neukazoval. Teď najednou přišel a začal si pochutnávat na jablku pod stromem.“

Paní Stehlíková se zhrozila: „To jablko, co si sem přinesl starý pan Bažant?“

„Přesně tak, paní Stehlíková, přesně tak.“

Pan Stehlík trpělivě poslouchal rozhovor, ale nejradši by odtud zmizel. Neměl to tu rád, tady se něco stane a všichni se mohou zbláznit. Jeden si pochutná na jablku toho starého mrzouta a už celý strom nezavře zobák.

Obě samičky se rozloučily a manželé Stehlíkovi se usadili na Zeleném domu. Už to vypadalo, že se Jabloň utišila, když tu se spustil křik slečny Pěnkavy. Okamžitě se všichni na ni podívali, ale ta jen upřeně koukala někam daleko. Najednou si toho všiml i pan Vrabec a pak už i ostatní. Pár stop odtud byl starý pan Bažant, který si to vykračoval rovnou k Jabloni. Všichni strnuli, v zobácích jim zůstala poslední semínka a jen čekali, co se stane. Jediný pan Stehlík zobal dál, přece když už tu je, tak ho nevyruší nějaký mrzout, který si myslí, že je orel nebo bůh ví co. Paní Stehlíková musela do svého chotě ždůchnout, aby toho nechal. Zamručel, ale nechal toho. Když pan Bažant uviděl své jablko, zvedl hlavu ke stromu a než stačil něco říct, jako na povel se všichni rozlétni na všechny strany.

Chudák pan Stehlík byl smeten davem a vůbec nevěděl, kam letí. Chvíli letěl se skupinkou Sýkorek, ale ty po chvíli zatočily prudce doleva, a tak se pan Stehlík ocitl sám, nikdo nikde. Řekl si, že to přece vůbec nevadí, aspoň má klid. Usedl na nejbližší větev a rozhlédl se. Když tu náhle, co to nevidí, hromadu bobulí. Okamžitě se k ní vrhl, taková vzácnost, to tu přece nemůže nechat! Vypadaly trochu shnilé, ale to nebránilo tomu, aby si pan Stehlík udělal hostinu. Spořádal jich snad celé hnízdo, když tu na něj padla hrozná únava. Zatočila se mu hlava a s myšlenkou, že času dost, ještě ani slunce nezašlo, usnul.

Mezitím paní Stehlíková proletěla celé okolí, ale manžel nikde. S pláčem se vrátila domů. Stále na pana Stehlíka myslela, ale nemohla se zbavit myšlenky, že mu ten starý mrzout Bažant něco udělal.

Ráno ji vyzvedla paní Červenková, že se musí rozptýlit. Po dlouhém přemlouvání nakonec paní Stehlíková svolila a letěla s paní Červenkovou k Zelenému domu, dnes tam jsou totiž ořechy.

Když se pan Stehlík ráno probudil, neskutečně ho třeštila hlava. Měl hroznou žízeň. Sebral všechny síly a snažil se vzpomenout, jak se sem dostal. Věděl, že na Bílé terase, což bylo jedno z krmítek na Jabloni, je voda. A tu teď nutně potřeboval. Letěl stylem rodiny Kvíčalů, pomalým, vlnkovitým letem. Musel často odpočívat, aby se nezhroutil na zem.

Už když z dálky uviděl lesknout se Bílou terasu, ožil. Z posledních sil doletěl k plošince a málem do té misky s vodou spadl. Všichni ptáci pochutnávající si v poklidném ránu na snídani, se na něj nenávistně podívali. Taková neohrabanost se na krásné Jabloni nehodí. Ale pana Stehlíka to nezajímalo, hltal vodu, jako by roky nepil.

Paní Stehlíková byla zabraná do svých myšlenek, zobala výborné ořechy a ani si nevšimla, toho náhlého ticha. Když tu do ní váhavě strčila paní Strnadová.

„Hele, neříká ti něco tamhle ten nezdvořák?“

Paní Stehlíková se nezaujatě podívala.

„Orli na nebi, vždyť to je můj Stehlík!“ vykřikla.

Nechala ořechů a vrhla se k manželovi, který zrovna zvedl hlavu od vody. Paní Stehlíková ho se slzami v očích začala objímat, ale zároveň komandovat, jak to zase vypadá a tak dále. Společně pak odlétli do svého hnízda.

A tak skončila pohádka o dvou stehlících. Ale takové příběhy se dějí každý den, stačí se jen podívat z okna.